

Köszöntő szavak

2016
III. negyedév

III. negyedév

1. ÚJONNAN FELFEDEZETT IGAZSÁG

„Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.” (Róm. 3,23)

A tudósok, időről időre, közzé tesznek egy-egy állítást, mint eredeti hozzájárulásukat az emberi tudományhoz. Gratulálunk nekik, ha ez egy igazi hozzájárulás. Azonban gyakran előfordul, hogy ez az új felfedezés csak egy régi igazság, amit a Biblia már évszázadok óta tanít.

Egy szociológus mesélte: „Egy jól ismert pszichológiai szakértő azt mondja, hogy az amerikaiaknak a 98% -a „nem működik” megfelelően. Kétségtelenül igaza van. Ő csupán felfedezte az eredeti bűnt, de bizonyos módon téved is, mivel a fennmaradt 2% sem működik megfelelően.”

Ez a „felfedezés”, hogy az emberek – jelenkori kifejezéssel élve – „nem működnek”, csak Pál apostol kijelentésének a megismétlése: „Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.”

Mit tehetünk az ellen, hogy képtelenek vagyunk Istennel és embertársainkkal jól funkcionálni? A tudósok folyamatosan kínálják az új módszereket, amelyek segítségével könnyebben leküzdhetnénk a kudarcot és a környezettel való összeférhetetlenséget. Azonban csak egyetlen eszköz segíthet eltávolítani az örök bűn következményeit, és teheti lehetővé a bűn feletti győzelmet. Ez az Isten kegyelmi üzenete, amely akkor munkálkodik az életünkben, amikor hitben személyesen átadjuk magunkat Jézus Krisztusnak.

Vajon felfedezték már újra ezt az igazságot?

Köszönjük Istennek e fontos igazság felfedezését, mert amíg be nem látjuk a bűnösségünket, nem fogjuk észrevenni, hogy szükségünk van a Megváltóra.

2. ÁLDOTT, MÁSOK ÁLDÁSÁRA

„És megáldom azokat, akik téged áldanak.” (1Móz 12,3)

Mózes első könyvének a 12. fejezetét olvasva, a harmadik vers szavai különösen szembetűnnek. Gondolataink először az Ábrahámnak és az Izraelnek adott ígéretekkel foglalkoznak, s ez kiválthatja ennek a szövegnek a jelenkori keresztényi életre szóló gyakorlati alkalmazás elmulasztását.

Isten azt mondta Ábrahámnak, hogy: Én megáldalak, te pedig mások áldására leszel. Isten megáldotta őt, hogy mások áldására lehessen! Amit Istentől kapott azt nem mind magának kapta, hogy önzőn élvezze, hanem hogy másokat is részesítsen az áldásokban.

Így van ez a mai hívőkkel is. Isten az Ő kegyelme által nagy munkát végzett az életükben és azt akarja, hogy kegyelmének áldásában mások is részesüljenek. A keresztények, akik bíztak Jézus Krisztusban és kegyelemből elnyerték az üdvösséget, azok megmentettek, hogy menthessenek. Habár nagy, személyes örömünk származik a Jézus Krisztussal való kapcsolatunkból, Ő azért mentett meg minket, hogy kimenjünk a világba és hirdessük az evangéliumot minden teremtménynek. Isten vigasztal bennünket bajok és problémák közepette, hogy aztán a vele szerzett tapasztalatokkal „mi is megvigasztalhassunk bármely nyomorúságba esetteket azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket.” (2Kor 1, 4).

Isten megáldott benneteket, hogy mások áldására lehessetek. Ezt ne felejtsetek el! Legyen ez a szombat a pihenés és az áldás újabb élménye, és töltsön el bennünket új öröm és az a vágy, hogy mások is megtapasztalják ezt a tapasztalatot a mi róluk való gondoskodásunk által.

3. MI INDÍT BENNETEKET?

„Szerettem, ha így szeretett minket az Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást.” (1Ján 4,11)

Hogy az űrhajó kijusson az űrbe, a Föld légkörén kívülre, meghatározott üzemanyag-keverékre van szüksége, amely több millió kilogramm tolóerőt képes előállítani.

A Forma 1-es autók, a versenyeken, átlagosan 300 km / h-s sebességgel haladnak, és egy speciális keverékű üzemanyagot használnak.

Mi készíteti Krisztus követőit az istenfélő életre? Honnan nyerünk erőt ahhoz, hogy úgy szeressünk másokat, ahogy Ő szeretett minket? Csakis a bennünk lakozó Szentlélek indíthat bennünket a jó cselekedetekre és a humánus tettekre, amelyeket Jézus is cselekedett, sok megbocsátással és áldozatkészséggel.

János apostol írta: „Ha szeretjük egymást, az Isten bennünk marad, és az ő szeretete teljessé lett bennünk”, „és abból ismerjük meg, hogy bennünk marad, abból a Lélekből, amelyet nekünk adott” (1Ján 3,12-13).

Az édesanya megkérte a fiatalabb fiát, hogy tisztítsa ki neki a cipőjét. Szorgalmasan igyekezett a gyerek, hogy minél jobban kifényesítse, amíg egyetlen folt sem maradt rajta. Hogy megmutassa neki, hogy mennyire értékeli, amit csinált, az anyja adott neki 5 €. Amikor aztán fel akarta húzni a cipőjét, a lábával kitapintott benne valamit. Kihúzta a papírt, amelyben az 5 € volt becsomagolva, a papíron pedig ez állt: „Anyá, itt van a pénz. Én ezt szeretetből tettem.”

A Szentlélektől készítette, Krisztus szeretetétől „hajtva”, mi is szolgálhatunk másoknak. Köszönjük Istennek, hogy elsőként szeretett minket és ezt a szeretetét Jézus Krisztus, a mi Megváltónk által ki is fejezte. Ma is segítsen nekünk, hogy a Vele való közösség által ismételtlen megérezzük ezt a készítést.

4. EGYHÁZ A VILÁGBAN

„Amazok annak okáért eloszolván, széjjeljártak, hirdetve az igét.“
(ApCsel 8,4)

Az egyik folyóiratban volt egy kép, amely az istentisztelet után hazainduló embereket ábrázolta. Bibliát szorongattak a hónuk alatt, és mosolyogtak. Az imaház ott maradt, mint épület. Ellenben a téglák és a padok nem tudnak Jézusról beszélni és bizonytságot tenni. Ezt csak az emberek tehetik meg. Ők a gyülekezet.

Ahol tartózkodnak a keresztyének, azaz Isten népe, ott van a gyülekezet/egyház, amelyet Jézus vezet, az Ő Lelke által, aki betölti a gyülekezetet.

Ez a nagy parancs lényege, amellyel Jézus a mennybemenetele előtt megbízta az ő tanítványait. Megígérte nekik a Szentleket, és azt mondta nekik, hogy legyenek a tanúi Jeruzsálemben, Júdeában, Samáriában és mind a földnek végső határáig (ApCsel 1,8). Amikor pedig az első keresztyény egyházat utolérte az üldözés, pontosan ez történt. Szétszórattak és hirdették Isten Szavát, bárhova mentek.

Amikor Krisztus hívei az istentisztelet után kimennek, akkor beilleszkednek a társadalomba. A hét folyamán is gyülekezet maradnak a világban, a boltban, az otthonukban, a vendéglőben. Csak azt nem tudom, hogy hallja-e a világ tőlük az evangéliumot?

Krisztus igazi gyülekezete nem tud nem tanúskodni. A gyülekezetnek látszódnia és hallatszódnia kell, és lesz is minek látszódnia és hallatszódnia, amikor erre az isteni szeretet készzeti őket. Engedjük meg Istennek, hogy ezen a szombaton is ihlessen bennünket az ő szeretetével.

5. PRÓBÁLD MEG, TETSZENI FOG

„Éreztétek és lássátok meg, hogy jó az Úr!” (Zsoltár 34,9)

Tetszik nekem Dávid kijelentése. Így szolt önmagáról: „Ez a szegény kiáltott, és az Úr meghallgatta, és minden bajából kimentette őt” (Zsoltár 34,6). Ez egy erőteljes bizonytságtevés Isten hatalmáról, amely Dávid életében is megnyilvánult. Éppen ezt kéne, hogy lássák

a nem keresztény szomszédjaink, hogy ők is vágyódnak elfogadni Jézust személyes Megváltójuknak. Az üdvösség valóságának a legmeggyőzőbb bizonyítéka az a személy, aki megállapította, hogy Jézus Krisztus a legnagyobb emberi szükségleteket is kielégítheti.

Olvastam egy ateistáról, aki egy nagygyűlésen hevesen támadta a kereszténységet. Így szólt: „Ha valaki be tudja bizonyítani, hogy nincs igazam, akkor jöjjön ide, a szószékre.” Hosszabb szünet után egy idősebb ember előre ment. „Bizonyítsa be, hogy nincs igazam”, mondta neki az ateista. Az idősebb ember szótlanul kivett a zsebéből egy narancsot, nyugodtan meghámozta és megette. Utána megkérdezte az ateistát: „Hogy ízlett?” „Honnan tudjam, meg se próbáltam.” „Jól mondta”, válaszolta a keresztény, „én bemutattam önnek, amit megállapítottam a kereszténységről. Megpróbáltam, és nagyon tetszett”. Ha naponta Istennel élünk, szavainkkal és tetteinket is bizonyágot teszünk arról, hogy az Ő tökéletes akarata szerint minden szükségletünket betölt. A zsoltáríró mondta: „Ezt mondják (hirdetik) az Úrnak megváltottai”. Tegyük mi is bizonyágot és mondjuk: „Próbáld meg. Tetszeni fog”. Ha nem tetszett, akkor nem ismerted meg igazán az Urat. Ma van az ideje annak, hogy magasztaljuk az Urat mindenért, amit tett értünk.

6. RAGADD MEG AZ ALKALMAT

„Filep pedig száját megnyitván, és elkezdvén ezen az íráson, hirdeté néki a Jézust.” (ApCsel 8,35)

Az egyik diáklány jelen volt a szombatiskolában, amikor a szombatiskolai vezető beszélt a gyerekeknek annak szükségességéről, hogy hirdessék másoknak Jézus Krisztust. És míg ezt hallgatta, úgy döntött, hogy tenni fog valamit az osztályában. Imádkozott Istenhez, hogy adja meg neki a lehetőséget. Másnap az iskolában, az egyik tanár, aki belefáradt mindenbe, ami ott történt, belépett az osztályba, és azt mondta: „Elegem van! Én már belefáradtam tanítani ezeket a csintalan gyerkőcöket, akik nem tanúsítanak tiszteletet az iskola iránt. Ha valaki közületek meg tudja mondani, mi az egész élet értelme és célja, akkor gyerünk, szóljon!” A legnagyobb meglepetésére az említett kislány jelentkezett és elmondta, hogy erre és más kérdésekre Jézus Krisztusnál talált választ. A tanár, aki nem volt hívő, meghívta őt,

hogy maradjon vissza óra után, és fejtse ki neki a hitelveit. Amikor a lány felajánlotta neki, hogy vegyen részt az evangéliumi előadásokon, ő elfogadta a meghívást. Azon a péntek estén a tanár elfogadta Jézus Krisztust személyes Megváltójának, bizalmát Krisztusba vetette, és ma keresztényi szolgálatokat végez.

Ez a lány elfogadta az Istentől felkínált alkalmat, mint amikor Filep találkozott a magas rangú etióp tisztségviselővel. Talán megizzad a kezünk és kiszárad a szánk, miközben bizonyágot teszünk a hitetleneknek. Ám amikor Isten alkalmat ad nekünk arra, hogy másoknak bizonyágot tegyünk, használjuk ki! Legyünk figyelmesek, mert néha mi állítólagos bizonyágtévésünk éppen az ellenkezőjét mondja. Legyen Krisztus az, aki beszélni fog helyettünk az Ő Szentlelke által. Használjunk ki minden alkalmat arra, hogy Isten rendelkezésére álljunk.

7. HAZAI MISSZIÓ

„És lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig.” (ApCsel 1,8)

Egy reggel a parton sétálva láttam, hogy egy középkorú férfi ül a sekély vízben. Miközben felállt, észrevettem, hogy ez mekkora fájdalmat okoz neki. Intett, hogy beszélni akar velem, így beléptem a sekélybe, hogy közelebb lépjek hozzá. Milyen elkeseredett volt ez az ember! Ifjúként, jogot tanult, és az érettségi után ügyvédi irodát akart nyitni, amikor hirtelen behívták a hadseregbe, a második világháború kezdetén.

A katonaságnál, súlyos betegséget szerzett, amitől megrokkant, és emiatt nagyon elkeseredett. Megnyitotta előtte a szívét, miközben az egész világot, engemet is beleértve, hibáztatott a helyzete miatt. Lecsordult a könny az arcán, és haragjában megütötte a víz felszínét. Éreztem, hogy meg kell ismernie Isten szeretetét. Mindent, amit tudtam elmondtam neki az örömezenetről és a Krisztusban nyert üdvösségről. Megkérdeztem: „Szeretne-e bízni Krisztusban, mint Személyes Megváltójában?” Örömmel hallottam a választát: „Igen,

szeretnék!” S ott, a tengerpart sekély vizében imádkozni kezdett. Miután befejezte az imát, megdöbbenő kijelentést tett: „Tudja ön, hogy velem még senki így nem beszélgetett?”

Ez a művelt ember, aki keresztény környezetben született és nevelkedett, még soha nem hallott Isten üdvözítő kegyelméről. Ez hihetetlenül hangzik, nem? És ha megkérdéznének minket: „Te mikor beszéltél valakinek Krisztus üdvözítő kegyelméről?” Lelkesedésünkben, hogy tömegeket nyerjünk meg Krisztusért, nem szabad elfeledkeznünk a mellettünk levő embertársunkról.

8. A SZERETET A LEGHANGOSABB

„Ne nézze ki-ki a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is.”
(Fil 2,4)

Egy amerikai misszionárius tuberkulózisban szenvedett, és Indiában kezelték, a helyi kórházban. Más betegek és a kórházi személyzet úgy nézett rá, mint egy gazdag amerikaira, aki csak foglalja a helyet a kórházi ágyon, amelyre a helybelieknek is nagy szükségük van. Az ellenségeskedésük nyilvánvaló volt, és a keresztényi szórólapokat sem voltak hajlandók olvasni, amelyeket felkínált nekik.

Egyik éjszaka, éjfél után két órakor, egy nagyon beteg indiai, nagy erőfeszítéssel próbált volna felkelni az ágyból, hogy kimenjen a WC-re, de túl gyenge volt. Az ágya felől hamarosan bűzleni kezdett a levegő. A többi beteg lekiabálta. A nővérek dühösek voltak, mert meg kellett őt mosniuk. Az egyikük még meg is ütötte az embert. A következő este az öreg megint megpróbált felállni, de ismét összeomlott az ágyon. Elkezdett sírni. Az amerikai, bár maga is gyöngye volt, odament, felkarolta és elkísérte a fürdőszobáig meg vissza.

Micsoda változás történt ezen a kórházi osztályon! Az egyik beteg indiai teát főzött az amerikainak, és azt mondta neki, hogy szívesen elolvasná valamelyik traktatust. Az ápolók, a gyakornokok és az orvosok is felkeresték, és szórólapokat kértek tőle, de különösen a János evangéliuma könyvecske érdekelte őket. Néhányan közülük, hamarosan elfogadták Krisztust. Mi okozta ezt a változást? A misszionárius cselekedete a Megváltót tükrözte, aki sohasem nézte,

hogy ki kicsoda, hanem „szolgai formát vett fel”, és hasonló lett az emberekhez. Íme, mit tehet egyetlen együttérző, szeretetteljes cselekedet. A mienk az, hogy cselekedjünk, Isten pedig áldja meg törekvéseinket, hogy végül örülhessünk a változásoknak azoknál, akik még eztán fogják Őt megismerni.

9. VEZESD ŐKET

„Eredj el az utakra és a sövényekhez, és kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljék az én házam.” (Lukács 14,23)

Egyes keresztények úgy vélik, hogy ha felemelnek egy csodálatos templomot, és felrakják rá a táblát, hogy az egy keresztényi egyház, meg feladnak egy újsághirdetést, akkor egyszerre özönlenni kezdenek az emberek. De ez nem így működik. Az evangélium azt üzeni, hogy ki kell mennünk az emberek közé, így egyben felelősekké válunk a barátainkért és a szomszédjainkért. El kell érnünk az elveszett bűnösöket, és Krisztushoz kell vezetnünk őket.

A múlt században azt volt a szokás, hogy az emberek padokat béreltek a templomokban. Egy nap egy fiatal prédikátor a padok között haladva vezette a templomba az őt követő, megvetett és elutasított emberek csoportját. Kibérelt néhány sor padot, hogy megtöltse azokat olyan emberekkel, akiknek valóban szükségük van a lelki táplálékra. Komolyan vette Krisztus utasítását, hogy menjen ki az utcára, és a sövényekhez, és kényszerítse a világiakat bejönni. Jó és rossz emberek is voltak közöttük.

Jézus parancsa mindnyájunkra vonatkozik. Naponta Isten rendelkezésére kell állnunk, és kérnünk, hogy tanítson meg és használjon fel bennünket, hogy a Jézus Krisztusban való üdvösség örömeit elvigyük mindazokhoz, akiknél Isten megnyitotta számunkra az ajtót. Kérjük Istent, hogy gondoskodhassunk a barátainkról, szomszédjainkról, és akikkel még találkozunk. Alkalmanként szolgáljunk nekik a különféle adományainkkal. Ma is emlékeztessen Isten minket arra, amit Ő tett értünk, töltsön el minket örömmel és segítsen nekünk, hogy azt másokkal is megosszuk.

10. NEMES LELKŰ AJÁNDÉK-ELFOGADÓK

„Hogy kérhetsz inni zsidó létedre én tőlem, aki samáriai asszony vagyok?” (János 4,9)

Ma, ebben az újszövetségi jelenetben, azt látjuk, hogy Jézus nagyon fáradt, éhes és szomjas. Ember volt, mint mi. De Isten is volt, aki a hatalmával, minden emberi segítség nélkül kielégíthette volna a saját szükségleteit. Jézus nem azon volt, hogy mindent egyedül, saját erejével tegyen meg. Ebben az esetben hálásan megengedte a tanítványoknak, hogy bemenjenek a városban, miközben leült pihenni és várni, hogy visszajöjjenek. És amikor a samáriabeli asszony, egy kétes erkölcsű nő, hogy vizet húzzon a kútból, azt tette, amit sokunk nem szívesen csinált volna - megkérte, hogy adjon neki a vizet.

Az egyik szerző ezt írta: „Éveken át nem értettem meg Jézusnak ebből az eljárásából eredő tanulságot. amíg Isten meg nem tanított rá az egyik barátom révén. Ennek oka az alattomos önzés, ami miatt nem engedjük meg másoknak, hogy segítsenek. Egyszer ez a barátom segíteni akart nekem, amit én, szokás szerint, elutasítottam. Kétségbeesetten mondta: Tudod mit? Te egy hálátlan ajándék-elfogadó vagy! Azonnal beláttam a tévedésem. Megvallom mindig is Jézus következő szavai szerint próbáltam élni: „Jobb adni, mint kapni!” De a baj az volt, hogy nem akartam önzetlen lenni, mindig én akartam lenni az, aki ad.

Mindenki szeretné megtapasztalni adományozás áldását, de ezt gyakran lehetetlenné tesszük a számukra, mivel nem fogadjuk el a segítségüket. Tanuljuk meg olyan nagyvonalúan elfogadni, ebben is Jézus példáját követve, amilyen nagylelkűen tudunk adományozni.

11. AZ ÁRRAL SZEMBEN

„És ne szabjátok magatokat e világhoz...” (Róm 12,2)

A művészeti egyetem két hallgatója, a diákokthonban, a hálóterem folyosójának falára felfestett egy falfestményt. A kép azt ábrázolta, hogy egy nagy halraj ugyanabban az irányban mozog, egyetlen halat kivéve, amely velük ellentétben úszott.

Ennek a hálnak jelképesen Jézus Krisztust kellett ábrázolnia. A kép alá odaírták: „Üssz az ár ellen”. A diákokon igazgatója úgy vélte, hogy ez sok keresztényt megbotránkoztatna, ezért megparancsolta nekik, hogy fessék át a falat.

Engedelmeskedve a Mesternek, hajlandónak kell lennünk a mai társadalom tömegének árja ellen úsznunk. Jézus Krisztust követve a mi motívumainknak, értékeinknek és szokásainknak másmilyeneknek kell lenniük, mint a nem keresztényeknél. Így volt ez az első században, amikor a pogányok számára meglepetés és feddés volt a keresztények élete. Péter apostol ezt írta: „Ami miatt csodálkoznak, hogy nem futtok velük együtt a kicsapongásnak ugyanabba az áradatába, szitkozódván” (1Pét 4,4).

Amikor egy másik dobos üteme szerint járunk, akkor nem tarthatunk lépést a körülöttünk levő dolgokkal. Ehhez szilárd bizalomra, bátorságra és kitartásra van szükség. De Isten kegyelméből mások lehetünk, még hozzá hatékonyan mások.

Isten segítsen nekünk abban, hogy az árral szemben úszva Ő előtte és a világ előtt is képviselni tudjuk az igazi értékeket.

12. NINCS ELFELEJTVE

„János nem tett ugyan semmi csodát; de mindaz, amit János e felől mondott, igaz vala” (Ján 10,41).

János már két éve halott volt, és a szolgálatának az emléke halványodni kezdett. Azonban, mialatt a tömeg összegyűlt Jézus köré, ott valahol, ahol János tanította az embereket, az embereknek eszébe jutott minden, amit János mondott Jézusról, ezért megjegyezték: „Mindaz, amit János e felől mondott, igaz vala”.

Sokan nagyon észrevétlenül élünk. Mi nem tettünk csodákat. Észrevétlenek maradtunk, mivel semmi jelentős dolgot nem tettünk. Egyszerű, hétköznapi emberek vagyunk. Mégis beszélhetünk Jézusról a körülöttünk élő embereknek, rámutatva mondjuk el nekik: „Íme, az Istennek ama bányája, aki elveszi a világ bűneit!” (Ján 1,29)

Kötelességünk bizonytságot tenni mindarról, amit megtudtunk Jézusról, a bizonyágtevésünk eredményét pedig Istenre kell bízunk.

Így cselekedve a legmagasztosabb életcélokot fogjuk elérni. A szavaink a halálunk után is hatással lehetnek valakire, aki hallotta őket, és elvezethetik őt az Isten Bárányához. Mint az elvetett mag, Isten Szava talán évekig a „földben” lesz. De egy nap növekedni kezd és az üzenetével az embereket a Krisztussal való örökkévalóságához vezeti.

Ezért irányítsuk kitaróan az embereket Krisztushoz. És ha majd egyszer meghalunk talán majd a mi sírkövünkre is felírják: „János nem tett ugyan semmi csodát; de mindaz, amit János e felől mondott, igaz volt.”

13. A HOLNAPTÓL VALÓ FÉLELEM

„Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz.” (Zsid 13,8)

A prédikátor, akinek a prédikációi több ezer embert vonzottak, 46 éves korában hirtelen elhunyt. Az egyik szentbeszédében azt mondta: „Ha üt az óra és eljön az ideje, én akkor elmegyek. Addig semmitől sem kell félnem. Tisztában vagyok azzal, hogy Isten ígéretei valóra válnak, mert ezt már nem egyszer megtapasztaltam az életemben. Jézus még mindig tanít, vezet, és véd, gyógyít és vigasztal, így teljesen átadom Neki magam, és bízik az Ő hatalmában és erejében.”

Testvéreim, vajon mi is rendelkezünk ilyen meggyőződéssel? Elmondhatjuk-e mindnyájan Dáviddal együtt: „Életem ideje kezdedben van” (Zsolt 31,15). Vajon teljesen meggyőződünk arról, hogy Isten az Ő mindenható kezében tart bennünket? Meg tudjuk-e őszintén vallani: „Az Úr az én segítségem, nem félek; ember mit árthat én nékem?” (Zsid 13,6)

Az igaz, hogy gyakran félünk a jövőtől, félünk attól, hogy mit hoz a holnapi nap. Nem hiába mondja a Biblia: „Ti, kik nem tudjátok mit hoz a holnap” (Jak 4,14). Tudjuk azonban, hogy bármi történjék, Isten mindig mellettünk van, ahogy azt a Zsid 13,5-ben olvassuk: „Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled”. Ez a felismerés minden jövőbeli terhünkön és aggodalmunkon enyhít.

Bizonyos – halállal kapcsolatos – szorongásaink normálisak. De az Isten, az Ő kegyelméből, a Szentleke által vigasztal bennünket, hogy bátran nézzünk szembe a holnappal, és az egész jövővel, amely

ijesztőnek tűnhet. Ne felejtjük el, mit tett értünk az Úr. Emlékezzünk minden áldására és kegyelmes tetteire. Adjon ez nekünk új erőt és lelkesedést az előttünk álló napokban.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Igor Bosnić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2016
Istentiszteleti használatra

adventistička misija 60°

Az Adventista Misszió DVD-je minden negyedévben újabb missziós történeteket tartalmaz. Ismerkedjete meg új emberekkel és azok élettapasztalataival. Megtudhatjátok még, milyen hatással voltak az adományaitok az Isten művére - világszerte.

Új **ÉLMÉNYEK** Minden
Régi **MISSZIÓ** negyedévben

Töltsétek le a Power Point bemutatót azoknak az egyéneknek a képeivel, akiknek a tapasztalatait a negyedévi Távoli Hírekben hallgattátok.

www.subotnaskola.org

KERESZTÉNY
ADVENTISTA EGYHÁZ